Anul IX
nr. 36 (666)
joi 4 septemb.
1958
8 pag. 30 bani

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

La revedere vacanță...

Ne-adună școala iar...

Cu triluri lungi, prelungi de ciocîrlie,
Vacanța se sfîrșește pentru noi...
Se pierde vara-n iarbă și cîmpie,
Iar școala ne adună, harnic roi...

Cu vara și vacanța împreună
Am colindat atîtea depărtări,
Și munții i-am urcat pînă la lună
Și-am străbătut, voioși, albastre mări...

Petale dintr-o floare de lumină
Cravatele la gît ne-au strălucit
Și-au dus cu ele bucurie plină
In orice casă unde s-au ivit...

Din strălucirea lor ne-au pus și nouă
Lumini în ochi și pe obraz din plin,
Iar țara ne-a primit cu pîine nouă
Și must chihlimbariu și de rubin.

In serile cu stele arzătoare
Prieteni ne-am legat pe veci să fim.
Prietenia noastră ca pe-o floare
S-o creștem ne-am jurat — și s-o cinstim.

Vacanța viitoare ne așteaptă
Cu același stol bogat de bucurii.
Vom fi urcat la școală inc-o treaptă
Dar vom rămîne tot la fel, copii...

IOANA ZAMFIR

Desen de C. MALIN

Ultima gardă la drapel

27 august 1958. E ora 5 după amiază. Elena Dumitru, Carmen Visarion și Ștefan Ionescu, toți pionieri ai detașamentului 1, tabăra C.F.R. Bușteni, preiau în această vacanță, ultima gardă la drapel. E un moment mai solemn, mai plin de semnificații decît altădată... Ultima gardă... Pînă azi n-a prea fost timp pentru recapitulări, pentru amintiri, însă acum, ca într-un caleidoscop viu colorat, își fac loc zeci de gînduri, zeci de imagini din zilele minunate ale taberei. Parcă mai ieri îi impresionase primirea atît de ceremonioasă pe care le-o pregătiseră în gară, la sosire, pionierii din tabăra vecină — cei de la „Republica"... Parcă ieri au înălțat drapelul și au pregătit pentru deschiderea festivă a taberei tot ce au știut mai frumos cei din părțile Constanței, Bucureștiului, Ploeștiului sau Galațiului... Cît de puțin timp a trecut de cînd cei din cercul de literatură au închinat o seară lui Eminescu.. Cît de interesante au fost concursurile pentru cel mai bun povestitor... De abia zilele acestea au primit felicitări pentru fragmentele din programul pregătit pentru ziua de 23 August cu care s-au prezentat la stația de radioficare a orașului... Cînd au trecut cele 21 de zile de tabără?

— Păcat! izbucnește pe neașteptate Carmen. Mîine va fi totul la fel pe aici. Și munții, și brazii, și poenița noastră din spatele taberei... Iar noi, departe, în tren spre casă.

— Păcat că timpul a trecut așa repede, încuviințează și Elena, plină de nostalgie. Și totuși, parcă mi-e dor și de școală, și de mirosul cărților și caietelor noi!...

— Nici nu știu despre ce îmi voi aminti mai întîi cînd vom fi acasă... spune Carmen. Cred că despre excursii. Și la Zamora, cea cu multă zmeură, a fost minunat, și în grădina Peleșului, și la Gura Diham și la Urlătoare...

— Tu ai mai fost vreodată într-o fabrică de sticlă? Am învățat o mulțime de lucruri noi la Azuga! Tot așa și la Bușteni, la fabrica de hîrtie! Am scris despre asta și celor de acasă și în cadrul concursului nostru pentru „cea mai bună scrisoare" am fost premiată și eu și Cornel Moisescu, cel din București.

— Păcat numai că băieții noștri au mîncat cam multă bătaie la fotbal. Aproape toate întrecerile cu celelalte tabere le-au pierdut. Ne-au cam făcut de rîs — conchide cu înțeles Carmen, ceea ce-l face pe Ștefan, care părea dus pe gînduri, să sară ca ars:

— Ați uitat de meciul cu preventoriul C.C.S. în care i-am „făcut praf" cu 2-0? Altădată să nu mai vorbiți! Și pentru că ne-ați „calomniat" n-am să vă mai povestesc nimic, despre întîmplarea cu geamantanul pe care l-am legat noaptea de piciorul lui Șerban...

— Nici nu ne interesează! Spune mai bine ce ți-a plăcut cel mai mult în tabăra noastră.

— Cred că n-am să uit niciodată întîlnirea cu bătrînul ceferist care lucrează în gara Bușteni. Pe vremea copilăriei lui nu erau nici tabere pentru copiii muncitorilor, nici cîntece, nici veselie... Iar noi azi... cîte bucurii...

*

Discuțiile nu mai contenesc. Intre timp se lasă înserarea. Drapelul roșu mai flutură încă deasupra capetelor brazilor celor mai înalți din jur. In curînd, ca și în atîtea alte seri, se va auzi, în depărtare, cîntecul copiilor: „Partidule, tu ne socoate / Drept cei mai mici ostași ai tăi".

Și apoi, stingerea. Mîine, decorul va fi oarecum schimbat... Peste trei sute și cîteva zile însă, după ce crestele Caraimanului vor cunoaște încă o iarnă și încă o primăvară, în curtea taberei C.F.R. Bușteni va răsuna din nou glasul goarnei, se va-nălța iarăși drapelul.

MARGHIT SAVA

LA INCHIDEREA TABERELOR...

din tabere

Insemnări din carnetul unui instructor

Artek

Iată-ne de citeva zile in Artek — minunata tabără pionierească din sudul Crimeei. Ne-am şi imprietenit cu pionierii bulgari, cehi, finlandezi, belgieni, şi mai ales cu pionierii sovietici, minunatele noastre gazde. Fiecare zi ne aduce noi surprize, noi bucurii, noi prieteni. Trăim un vis frumos, dorit de multă vreme, şi parcă nu ne vine să credem că tot ceea ce vedem, tot ceea ce ne inconjoară, e realitate. Cer veşnic limpede, marea veşnic insorită, munţi cu pălării de nori albi, clădiri luminoase, de marmoră... Azi am mers in grădina Nichitskin, una dintre cele mai mari grădini din lume. Ne au uimit copacii ei ciudaţi cu frunze uriaşe, florile necunoscute, podurile ca nişte uriaşe arcade graţioase peste ape. Ieri am făcut o plimbare pe mare cu bărcile. Alaltăieri am mers intr-o excursie la Ialta, unde, seara, am avut o intilnire cu pionierii sovietici in apropiere de „Stinca prieteniei", stincă inconjurată in toate părţile de apele mării. Ce mindri sint pionierii noştri de prieteniile infiripate, de darurile primite, de cravatele schimbate... şi mai ales de noii prieteni! Şi ce frumos au răsunat, in noaptea instelată, peste nemărginirea intunecată a apelor, cintecele populare romineşti şi ruseşti!

...Ne pregătim pentru intilnirea cu mama pionierului-erou Rubenea Baruri din Artek. Toţi pionierii sint emoţionaţi şi abia aşteaptă această intilnire. Vor să afle cit mai multe lucruri despre curajul de care a dat dovadă Rubenea in timpul Marelui Război de Apărare a Patriei. Şi nu numai despre el — dar şi despre Timura Frunze, Ivan Turkievici, Galea Coroliova, ale căror nume sint scrise pe placa pionierilor eroi din Artek.

...Intilnirile prieteneşti, intrecerile artistice şi sportive, excursiile in Munţii Al-Petri ne aduc in fiecare zi noi bucurii. Iată-ne posesorii a două diplome primite la Festivalul artistic: locul I la cor şi locul II la dansuri populare. Sintem fericiţi cum n-am fost niciodată! Tinărul nostru sportiv Ciocodeică Mihai, pionier din Constanţa, s-a clasat pe locul I la săritura in lungime şi pe locul II la 60 metri plat. Ne-a impresionat in mod deosebit cum au fost pregătite şi organizate intrecerile sportive. Ne-am bucurat mult pentru succesele pionierilor sovietici care au obţinut cele mai multe distincţii şi medalii.

...Ne apropiem de ziua despărţirii şi, deşi n-o spunem prin vorbe, pe chipurile noastre se aşterne cu fiecare ceas care trece umbra părerilor de rău... Plecăm cu speranţa că vom revedea aceste minunate locuri, că ne vom mai intilni cu tovarăşii pe care i-am cunoscut aici, cu dragii noştri prieteni sovietici... Pină atunci insă scrisorile noastre, ca nişte porumbei, vor zbura către Artek, către Odesa sau Simferopol, către Sofia, Praga, Moscova sau Bruxelles ducind saluturile noastre fierbinţi de prietenie şi aducerile aminte despre zilele de neuitat petrecute impreună aici, in tabăra internaţională din luminosul şi minunatul Artek!

IRIMIE VASILE
instructor al secţiei de şcoli şi pionieri a C.C. al U.T.M.

Diplomă obţinută pentru locul intii la cor de către pionierii romini

In expresul de seară

Balaton

Inserează. Pe rind in compartimente se aprind luminile. Călătorii incep pregătirile de culcare. Doar noi mai sintem pe coridor: eu şi vreo trei-patru pionieri din cei zece care se intorc din tabăra internaţională de la Balaton (R. P. Ungară). Discuţia noastră a inceput incă de la plecarea expresului din Arad. Fiecare se grăbeşte să-mi impărtăşească ceva din amintirile culese in timpul şederii in R.P. Ungară.

— Ce om bun era Ianci-baci!

— Cine-i Ianci-baci?

— Un instructor. L-am cunoscut de cum am ajuns la Budapesta, mă lămureşte Badea Constantin din Constanţa. Tot timpul a stat in mijlocul nostru. Şi ce bine ne simţeam impreună. Nu ştia romineşte — dar a invăţat de la noi! Repeta cuvintele pe care le pronunţam noi şi apoi cerea să i se explice ce inseamnă fiecare. Astă noapte, la gară, ne-am luat rămas bun de la el: „Bucsut vettünk Ianci-baci!" i-am spus noi in limba maghiară. — „La revedere, prieteni" ne-a răspuns el pe romineşte. Iar fluierul acesta (Badea are un fluier foarte frumos, prins cu un şnur), tot el mi l-a dat. „Să-ţi aduci aminte de Csillebérc"!

— Dar ce este Csillebérc? l-am intrerupt eu.

— Tabăra noastră, intervine Ida Ilieş din oraşul Vulcan. Aşa se numea. Era aşezată in apropierea Balatonului. Eram impărţiţi pe grupe şi locuiam in corturi. Grupa noastră se numea „1 Mai". Aproape de noi locuiau pionierii sovietici, bulgari, finlandezi... Cit era ziulica de mare ne jucam. Adică nu, rectifică Ida, ziua mergeam in excursii. Am vizitat Budapesta, muzeul oraşului, grădina zoologică, „Parcul veseliei" — unde am stat aproape o zi — imprejurimile Capitalei, ne-am plimbat cu vaporul pe Balaton. Iar de jucat, ne jucam seara, cind se mai răcorea. Ne adunam mai mulţi la un loc şi cintam de se auzea pină in oraş. Abia noaptea tirziu ne duceam la culcare.

— Mie mi-a plăcut plimbarea cu barca pe Balaton, interveni Eugen Borcoci din Craiova. Ce-am mai cintat atunci... Rideam şi cintam.

— Indată ce ajung acasă, spuse la un moment dat Iordănescu Viorel din Bucureşti, o să-i scriu lui Tolea.

— Vreun prieten?

— Da. Este din Oraşul Stalino-Donbas, Trompetistul taberei. Mi-a plăcut de el de cum l-am văzut. Era foarte vesel. In seara aceea eu eram de planton. După două ore trebuia să scol schimbul următor. Dar n-aveam ceas. Tolea, s-a apropiat de mine: „Vrei ceasul meu? O să mi-l inapoiezi miine dimineaţă". Tolea avea un ceas foarte bun, „Kama".

Şi de atunci ne-am imprietenit. Seara cintam impreună, ne povesteam o sumedenie de lucruri şi ne jucam...

...Departe, in noapte, apar citeva lumini. Intrăm in Blaj. Ceasornicul arată miezul nopţii. In zori, vom ajunge la Bucureşti. Trebuie să ne culcăm.

Noapte bună!

EMIL DOBRESCU

1. Aceşti pionieri unguri şi romini au ţinut să se fotografieze impreună

2. Bine e să-ţi petreci vacanţa la Artek sub un cort, pe malul mării, la poalele munţilor sub cerul luminos...

CETATEA MĂRII

Mamaia

Mamaia... Undeva, peste drum de marele hotel al O.N.T., flutura pină nu de mult, sus pe catarg, drapelul taberei internaţionale de pionieri.

Incă de la intrare, te intimpina cunoscutul „Bine aţi venit" — scris in trei limbi; romină, germană şi maghiară. La locuri vizibile puteai vedea portretele conducătorilor de partid şi de stat ai poporului romin, german şi maghiar

Copiii au petrecut aici unele din cele mai frumoase clipe din viaţa lor. Au făcut plajă, s-au scăldat, iar seara, in jurul focului de tabără, au cintat, au spus versuri, au legat prietenii.

Intr-o zi, in tabără s-a petrecut un eveniment important. Pionierii germani au primit o telegramă prin care tovarăşul Chivu Stoica le mulţumea pentru urarea făcută cu ocazia implinirii a 50 de ani, a atribuirii titlului de Erou al Muncii Socialiste şi a conferirii Medaliei de aur „Secera" şi ciocanul". Bucuria a fost aşa de mare, incit, pină la inchiderea taberei, pionierii germani erau mereu rugaţi să povestească şi să arate telegrama.

Am văzut apoi „cercul miinilor indeminatice" şi am rămas uimit de lucrurile frumoase pe care le-am văzut acolo. Nu mi-am putut inchipui niciodată că din scoici pot ieşi asemenea frumuseţi; nuferi albi, pinguini... broşe, rame etc.

Am văzut acolo pe copiii maghiari cum se pregăteau cu daruri pentru intilnirea cu pionierii germani. Intr-o altă incăpere, pionierii germani se pregăteau şi ei. Intilnirea a avut loc intr-un cadru sărbătoresc. Au dansat, şi-au spus o sumedenie de lucruri despre activitatea lor pionierească, promiţindu-şi reciproc că işi vor scrie.

Intr-o dimineaţă, plaja intinsă şi primitoare ne-a intimpinat pe toţi, cu braţele ei fragile, albicioase. Din nisipul incă rece, treptat, in larma de glasuri şi vuietul surd al mării, s-a ridicat o cetate. Copiii i-au dat numele de „Cetatea mării", simbol al zilelor petrecute la mare, impreună. Prieteniile care s-au legat in tabără, nu se vor uita niciodată şi vor dăinui mereu acolo in R.D.G., R.P.U. şi in una sau alta din casele din Bucureşti sau din alte case şi sate ale ţării noastre

d. MIHAI

ȘTIRI

● Dumitrache Floreta. comuna Doljeni-Bacău
Zilele pe care le am petrecut în tabăra de munte din Piatra Neamț nu le voi uita de grabă. In tabără am avut prilejul să colindăm munții, să cunoaștem orașul. Am vizitat și diferite locuri istorice: casa lui Calistrat Hogaș. unde este un mic muzeu. La mănăstirea Bistrița am văzut rămășițe din hainele lui Alexandru cel Bun și diferite obiecte vechi.

● Roșca Petre. comuna Independența, Constanța.
Intr-o dimineață plăcută. sub conducerea tovarășilor profesori, ne am urcat toți pionierii și școlarii în camionul G.A.C.-ului și am plecat să vizităm localitatea istorică Adamclissi. Aici am văzut ruinele cetății, precum și urmele monumentului Adamclissi.

● Balica Dana cl. a V-a. comuna Pîrjol-Bacău
Vacanța mi-am petrecut-o bine. Cel mai mult mi-a plăcut vizita la casa lui Ion Creangă. Aici am văzut multe din obiectele care i-au aparținut în copilărie marelui povestitor. Biciuț „Sfîntul Nicolaie". „Calul bălan". hornul cu motocei. ceaslovul cu care prindea muște prin cimitir, o cămășuță și altele. In locul cireșului mătușei Mărioara a crescut acum un tei.

DESCOPERITORII DE COMORI

Timp de aproape două luni. Ștafeta pionierească a culegătorilor de folclor din regiunea Timișoara a străbătut pitoreștile așezări bănățene. adunînd o sumedenie de comori ale artei noastre populare. Cu mult înainte de sosirea ștafetei. copiii au stat de vorbă cu bătrînii satului de la care au aflat obiceiuri vechi cîntece și strigături, proverbe și ghicitori. Au întocmit monografii și au brodat modele specifice locului. Cu acest prilej, au fost scoase la iveală creațiile măiestre ale folclorului vechi și nou care au stîrnit și mai mult dragostea copiilor pentru plaiurile natale.

> Ștafeta a pornit în ziua de 26 iunie și a sosit la Timișoara în ajunul zilei de 23 August. după ce a străbătut 16 raioane. 4 orașe de subordonare regională. 210 localități în total. 1100 km. La această ștafetă au participat peste 5.000 de pionieri.

INAINTE DE SOSIRE

Tot satul știe că mătușa Maria Butta din Bozovici poartă cu sine alături de povara celor 70 de ani, amintiri minunate și știe o mulțime de obiceiuri vechi, strigături și proverbe și cîntece.

Tocmai de aceea a venit la ea o pionieră — Mariana Micicoi. Se lăudase că va culege cele mai multe obiceiuri și strigături. dar și cele mai interesante. Pe drum. Mariana avea puțină îndoială; nu cumva mătușica să lipsească de acasă. Dar nu, bătrîna stă mai mult la poartă sau în ogradă... Cum să înceapă? S-o ia pe ocolite sau să i se adreseze pur și simplu cu rugămintea de a-i povesti ce-i trebuia ei. Marianei? Și tot făcîndu-și astfel de socoteli, fata se trezi în dreptul casei cu pricina.

— Hei, încotro. Marika? i-o luă înainte mătușica.

— Chiar la dumneata veneam, mătușico, îi răspunse sfioasă fata și uitînd să-i mai dea binețe, îi mărturisi ce vînt o aducea.

— Zici că obiceiuri vrei să afli?... se bucură bătrîna. Obiceiuri îs multe pe aici. Și cîntece și strigături... Ia, în tinerețea mea, la alegerea fetei se ținea seama neapărat de hărnicie. Fiecare flăcău își căuta o soție harnică. După unghii. Dacă unghiile aveau albeață, însemna că fata-i tare harnică... Bătrîna se opri. Surprinsă parcă de felul cum începuse să vorbească.

— Pe la ora 11, continuă ea mai aprinsă, mergeau cîteva fete din partea feciorului sub fereastra fetei și cîntau de răsuna ulița. Parcă așa era. după cîte-mi mai amintesc:

Deschideți ușițele
Să intre cuscrițele
Că-s cu buze subțirele
Să vă sărutați cu ele..

...Caietelul din mîna Marianei se umpluse cu notițe. Fata notase totul, cuvînt cu cuvînt. Și cîntece și zicători... Cînd să iasă, bătrîna îi reaminti:

— Să nu uiți, Marika. să scrii și despre fetele noastre că tare mîndre mai sînt. Și în vreme ce fetița ieșea pe poartă. bătrîna se trezi îngînînd mai departe un cîntec:

Mîndra mea-i
bozoviceană,
Țucu-i ochii și-o
sprînceană,
Mîndra mea-i din
Bozovici
Nu se poartă în opinci...

...A doua zi. micii cercetători s-au adunat la școală. Pistea adusese o strigătură, sora lui. Efta, venise cu cîteva proverbe, alții, cu ghicitori, zicători... Multe file din jurnalul ștafetei au fost acoperite de noutățile aflate! Puțin după aceea ștafeta a pornit mai departe, spre Timișoara, trecînd prin alte și alte comune în care, ca și la Bozovici, era așteptată cu nerăbdare!

CATEVA DIN STRIGATURILE ȘI PROVERBELE ADUNATE DE ȘTAFETA

Foaie verde de
dudău
Am băgat
chiaburii-n tău
Umblă Corniș *
alb ca varul
Mînce-l frasu
și amarul!
Că de cînd n-are
fabrică
Se supție de
oftică

(* Corniș fost proprietar al fabricii de var din comuna Bîrzava raionul Lipova).

Cum îi ligheanul
așa-i și prosopul.
(proverb maghiar din Iratoșul Mic)

Fățarnicul e ca un cărbune acoperit ce arde pe nesimțite.
(proverb din comuna Stînăpari)

N. EMILIAN

cu pluta pe Siret

(urmare din nr. trecut)

N-a ieșit ceva prea grozav, dar am mîncat totuși, mai mult din curiozitate. Am mîncat și niște mămăligă cu brînză și unt iar ca desert am conțăit cîțiva biscuiți. N-am mai zăbovit. Urcîndu-ne pe plută, am dezlegat-o și ne-am continuat drumul. Pe la orele 19. în fața noastră apăru satul Roșcani. Incepea să se însereze. Am continuat „navigația" încă vreo trei ore. Noaptea ne-am culcat sub cort, pe plută. Valurile ne legănau lin. Totul ar fi fost plăcut dacă nu erau țînțarii. Am pus niște fîn în cort și ne-am tras păturile pînă peste cap. Eram osteniți așa că am adormit repede. Pe la miezul nopții ne-am trezit buimăciți. Simțeam că plutim. Dezmeticindu-ne ne-am încredințat că într-adevăr pluta mergea la vale. Am înțeles deîndată ce se întîmplase. Nu legasem bine pluta de mal și astfel în timpul nopții nodul se desfăcuse. Ne-am culcat din nou. In tot restul nopții nu s-a mai întîmplat nimic supărător. Ne-am trezit dis-de-dimineață. ne-am spălat în apa rece a rîului și ne-am înviorat. Am aprins un foc și am pus ceaiul la fiert. In curînd a fost gata. L-am băut, și am pornit la drum.

Pluteam lin, la vale. Priveliștea nu se schimbase. Am hotărît să pescuim. Am legat în spatele plutei o plasă pe care o luasem în acest scop. După un ceas am scos-o dar nu erau înăuntru decît cîțiva peștișori. Nu ne-am descurajat însă. Nu peste multă vreme eram în fața satului Tudora. Am hotărît să vizităm satul. Ne-am oprit, și l-am pus pe Mariniuc de pază la plută. Noi trei am plecat în sat pentru a ne împrospăta rezerva de apă și pentru a-l vizita. Aveam de mers pînă în sat cam doi km. Intr-o oră am fost înapoi. Am pornit din nou, la vale fără a mai face nici un popas. La amiază am făcut foc chiar pe plută. Focul ardea pe o tablă așa că eram feriți de incendiu. Am făcut mămăligă și apoi am prăjit peștișorii prinși (nu prea mulți la număr). După ce am mîncat am hotărît să ne odihnim. Unul din noi stătea la cîrmă iar ceilalți se odihneau sub cort. Am făcut cu schimbul la cîrmă așa că ne-am putut odihni cu toții. Călătoria decurgea liniștită. fără nici o peripeție. Pe la orele 14 am făcut cu toții o baie bună și am continuat cu puteri sporite „navigația". Trecusem demult de satul Dolhasca, cînd deodată pluta se înțepeni în loc. Ce se întîmplase?! In locul acela era o mică insulă. Din întîmplare intrasem în brațul unde adîncimea rîului era minimă. Din această cauză pluta se împotmolise. Am sărit cu toții în apă și am împins vreo 30 m pînă cînd adîncimea apei deveni suficientă. Ne-am continuat drumul liniștit. Pe la ora 19 am ajuns în satul Lespezi. Am ascuns pluta într-un loc ferit, am lăsat aici pe Mariniuc și Wexler iar eu cu Hiloti ne-am dus în sat. Am vizitat satul. Am intrat în vorbă cu un moșneag ce ședea pe prispa unei case, rugîndu-l să ne povestească un basm sau să ne spună niște proverbe, zicători, ghicitori. Moșul ne-a îndeplinit bucuros dorința. Am însemnat în carnetele noastre cele auzite, am mulțumit și ne-am întors la tovarășii noștri ce ne așteptau nerăbdători.

După ce am mîncat ne-am culcat. Noaptea s-a scurs în liniște. A doua zi ne-am continuat călătoria. Proviziile noastre erau pe sfîrșite, așa că am făcut economie. Ne-am mulțumit în dimineața aceea cu cîte o cană de ceai și doi biscuiți. După aceea am pus mîna pe vîsle. Mai aveam de mers vreo 15 km și ajungeam la Pașcani. Am hotărît să ne oprim aici. Pe la amiază am ajuns. Am demontat cortul, am desfăcut pluta și ne-am îndreptat spre gară pentru a ne interesa de mersul trenurilor spre Botoșani. După ce am primit informațiile necesare ne-am plimbat prin tîrg. Am cumpărat niște pîine și fructe și am mîncat. Seara. ne-am urcat în tren, îndreptîndu-ne spre Botoșani și pe la ora 3 dim., la 25 iulie. am sosit acasă. Eram cam obosiți. Drumul fusese lung. Plecasem din Botoșani în ziua de 21 iulie la orele 4 dimineața.

A fost o călătorie minunată și în curînd vom „explora" și alte meleaguri minunate ale patriei noastre dragi. pentru a cunoaște cîntecele și obiceiurile oamenilor și frumusețea locurilor pe care le vom străbate.

GLAVAN CONSTANTIN
HILOTI EUGEN
WEXLER SANDU
MARINIUC GHEORGHE

De pe minunatele plaiuri ale patriei, din munți, din falnicile noastre păduri de brazi și stejari sau de pe malul mării unde ne-am petrecut vacanța. pornim acum spre casă. La revedere, tabere dragi, la revedere, poteci ale vacanței... Școala ne așteaptă.

In fotografie: Un ultim popas în fața cascadei Bîlea din Munții Făgărașului.

GAZUL FERMECAT

CH_4...

Mare nedumerire au încercat, cu multe decenii înainte, sătenii de prin părţile Mediaşului, cînd au văzut jucînd deasupra pămîntului nişte flăcări albastre, ca limbile unui balaur uriaş... Le-au pus, poate, pe seama duhurilor şi a iasmelor cu care le încegurau mintea grofii şi călugării papistaşi. Şi de atunci au ocolit cu spaimă locurile „necurate". Mai îndrăzneţi, unii au săpat nopţi întregi, bănuind în adîncuri cine ştie ce comori uitate. Fireşte, n-au găsit nimic.

O comoară însă era. Şi încă una nespus de bogată. Năzuind spre lumină, se furişa din miezul pămîntului, prin tainice ascunzişuri, gazul fermecat — metanul. Cei mai răsăriţi dintre voi l-aţi cunoscut „ştiinţific" în paginile cărţii de chimie pe numele lui mic: CH_4. Altora, — mai multi — vă este prieten în zilele de iarnă, cînd vă încălziţi la para lui jucăuşă din sobă. Fiindcă, smuls pămîntului de către mîini harnice şi pricepute, gazul fermecat a fost îndreptat pe conducte spre multe oraşe ale ţării, cărora le dă azi căldură. S-a înscris cu litere de aur în cartea ţării noastre libere eroismul brigadierilor care, cu vreo zece ani în urmă, au construit conducta Ceanul Mare—Cluj. Şi cu aceeaşi dîrzenie muncesc azi alţi brigadieri utemişti pe şantierul Magistralei de Est, care va duce gazul fermecat şi pe plaiurile Moldovei.

Dar iată că năstruşnicul CH_4 nu împlineşte acum numai „minunea" atît de firească, de plăcută şi folositoare a focului. Oamenii de ştiinţă şi tehnicienii din ţara noastră i-au cerut misteriosului gaz să se preschimbe şi în alte lucruri ce ne sînt trebuincioase. Şi gazul, ascultător, se supune.

METAMORFOZA

Cameleonul are de ce se supăra. Metamorfoza lui, redusă la culoare, a rămas o... glumă pe lîngă transformările miraculoase ale metanului. Cea mai cunoscută se compune dintr-un singur cuvînt: Vinilin! Cine n-a auzit de el? Il întîlneşti la tot pasul. Ţi-ai cumpărat un carneţel de buzunar: are scoarţe de vinilin. Sora ta a primit în dar o geantă: de vinilin. Mama a făcut tîrguieli: un coş, un lighean, o farfurie. Toate de vinilin. Şi aşa am putea continua la nesfîrşit. Cum a ajuns metanul, abur străveziu şi călător subpămîntean, să capete toate aceste forme, ca să zicem aşa, pipăibile? Mulţumită trudei chimiştilor. Procesul de chimizare e destul de complicat. Totuşi etapele principale sînt trei: gaz-acetilenă-acid acetic. Iar acidul acetic stă la baza preparării plăcilor de vinilin. Cunoscînd trecutul „aerian" al acestor plăci, ţi se pare uimitor să vezi cum, sub acţiunea unor prese uriaşe, ele devin nişte elegante vase de bucătărie, pe care muncitorii le scot cum ai scoate cozonacii calzi din cuptor...

Dar vinilinul este doar una din multiplele înfăţişări ale gazului fermecat. Metanul poate deveni talpă sintetică sau fir rezistent din care se confecţionează diferite ţesături. Să nu pomenim dintre acestea decît orlonul, lîna secolului XX, neşifonabilă şi impermiabilă.

UZINELE-PILOT

In patria noastră există mai multe uzine care produc mase plastice şi fibre sintetice. Aşa sînt, de pildă, fabrica de mase plastice Bucureşti, fabrica de Acetilenă din regiunea Stalin sau Combinatul Chimic „Karl Marx" din Tîrnăveni. La Săvineşti se construieşte în prezent o mare uzină care va produce fibre de relon. Insă pentru a vedea toate acestea nu e nevoie să te deplasezi decît... în Capitală. Şi anume la uzinele I.C.E.C.H.I.M. Intreprinderea aceasta e un soi de cîrmaci al celorlalte uzine de acest fel şi le cuprinde pe toate în... proporţii mai mici. De altfel aceste uzine în miniatură sînt şi denumite „staţii pilot". Găseşti, de pildă, aici sora mai mică a uzinei de acetilenă din regiunea Stalin. De asemeni secţia de policlorură de vinil a Combinatului chimic „Karl Marx" îşi are aici copia fidelă. Fabricile de fibre sintetice de asemenea. Uzinele acestea pilot sînt destinate mai cu seamă perfecţionării metodelor de fabricaţie şi pregătirii cadrelor de specialişti. Dar, privindu-le, înţelegi fără greş ce minuni poate făptui, sub puterea creatoare a omului, gazul cel fermecat şi ce nebănuite perspective de viitor se deschid industriei noastre chimice. Ar fi de-ajuns să amintim un singur lucru: în anul 1959 se vor produce la noi un milion şi jumătate metri de fibre sintetice. Fără să mai vorbim de celelalte: încălţăminte, vase de bucătărie, serviete, stilouri, ţevi, mobile, robinete.

Intr-adevăr, acolo lîngă Mediaş licărea o comoară.

VASILE MANUCEANU

O nouă victorie a ştiinţei şi tehnicii sovietice:

U.R.S.S. A LANSAT O RACHETĂ AVÎND PE BORD 2 CÎINI LA 450 KM. ALTITUDINE.

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite:

La 27 august în Uniunea Sovietică a fost lansată o nouă rachetă geofizică cu o singură treaptă, care a atins altitudinea calculată de 450 km.

Racheta a fost lansată în latitudinile mijlocii pe teritoriul părţii europene a U.R.S.S.

Racheta a zburat sub un unghi mic faţă de verticală în direcţia fixată, după care a coborît în sectorul fixat.

Pe rachetă au fost instalate aparate geofizice pentru cercetări complexe în păturile superioare ale atmosferei. In afară de aceasta, într-un container ermetic special se aflau două animale pentru experienţă (cîini).

Containerul a fost înzestrat cu un sistem de regenerare, cu un sistem autonom de înregistrare a funcţiilor biologice ale animalelor şi cu o instalaţie de cinematograf pentru fotografierea comportării animalelor în timpul zborului.

După coborîrea pe pămînt de la înălţimea de 450 km., starea animalelor pentru experienţă este bună.

Pînă în prezent înălţimea maximă de la care au fost coborîte în U.R.S.S. pe pămînt animalele pentru experienţă a fost de 212 km.

In decursul întregului zbor, inclusiv zborul în virtutea inerţiei, racheta a fost stabilizată, ceea ce a exclus rotaţia ei în jurul axei verticale şi a axelor orizontale.

Greutatea totală a aparatajului ştiinţific geofizic ridicat pe rachetă, a aparaturii pentru radio-măsurători, a surselor de alimentare, a containerului ermetic cu cîinii şi a sistemelor auxiliare împreună cu construcţia corpului ce conţine aparatura a fost de 1.690 kg.

Pe racheta lansată în conformitate cu programul Anului Geofizic Internaţional, au fost instalate un radio interferometru de unde ultrascurte, de dispersie pentru măsurarea concentraţiei electronilor liberi în ionosferă; un aparat pentru măsurarea compoziţiei ionice a atmosferei; aparataj pentru studierea concentraţiei ionilor pozitivi în atmosferă; un aparat pentru măsurarea temperaturii electronice; manometri de ionizare şi magnetici pentru măsurarea presiunii atmosferei; aparate pentru înregistrarea loviturii particulelor micrometeorilor; un spectrograf solar pentru înregistrarea domeniului ultraviolet al spectrului; un aparat pentru înregistrarea radiaţiei infraroşii a pămîntului şi a atmosferei terestre.

Intregul aparataj a funcţionat normal în timpul zborului şi a asigurat obţinerea datelor ştiinţifice necesare care în prezent se prelucrează.

Intîlnirea de la HALLE

In august, oraşul Halle din Republica Democrată Germană a găzduit cîteva zile o sărbătoare neobişnuită: întîlnirea pionierilor germani cu peste 400 de prieteni din ţările Europei şi Asiei. Pregătirile ce s-au făcut şi întreg programul acţiunilor din cadrul întîlnirii s-au desfăşurat sub lozinca: „Pentru pace şi socialism".

Din toate raioanele, pionierii-gazdă şi-au trimis reprezentanţi pe elevii cei mai buni la învăţătură. In trenurile speciale care-i aduceau spre punctul de întîlnire, pionierii germani s-au întîlnit cu pionierii străini printre care şi cei din delegaţia ţării noastre. Cu cincizeci de kilometri înainte de a intra în Halle, participanţii la întîlnire au părăsit trenurile, continuîndu-şi drumul ce-l mai aveau de făcut, pe jos, în marş. Prin satele şi oraşele prin care treceau pionierii dădeau ajutor la strînsul recoltei, vizitau întreprinderi şi cooperative agricole de producţie, dădeau spectacole, organizau jocuri şi întîlniri cu localnicii.

Cînd au ajuns la Halle, populaţia oraşului, în sunetele sirenelor şi goarnelor, i-a întîmpinat cu bucurie, înconjurîndu-i cu dragoste şi prietenie.

Cît a ţinut întîlnirea, pionierii au trăit zile minunate. Vizitele făcute în familiile muncitorilor, întîlnirile cu ostaşi ai armatei populare, cu membrii ai gărzilor muncitoreşti, vizitarea locurilor istorice, a teatrului, jocurile pionereşti, şi mai ales prieteniile legate aici, nu se vor uita niciodată.

Intîlnirea a luat sfîrşit cu o mare demonstraţie şi cu parada pionierilor.

1) De la această minunată întîlnire nu puteau să lipsească copiii muncitorilor din R. F. Germană. Iată-i defilînd alături de prietenii lor din R. D. Germană. Pe placarda purtată de ei scrie: „Noi, copiii din Germania de Vest nu vrem război atomic!"

2) O vizită la asociaţia sportivă din Halle. Voinicul acesta se echipează pentru o săritură cu paraşuta. Din turnul de încercare bineînţeles...

9 Septembrie

SĂRBĂTOAREA PRIETENILOR

Arcuindu-se măreţ peste firul argintiu al Dunării, Podul Prieteniei leagă, cu arterele sale de beton şi oţel, pămîntul Bulgariei de cel al ţării noastre. E un simbol viu, emoţionant, podul acesta. Fiindcă de veacuri, între poporul romîn şi poporul bulgar s-a statornicit o prietenie frăţească, încercată în zbuciumul istoriei, prietenie care in zilele noastre şi-a făurit temeiuri noi. De aceea, ziua de 9 septembrie, sărbătoarea eliberării Bulgariei de sub jugul fascist, e prilej de bucurie şi pentru noi.

Păşind cu hotărîre pe drumul luminos al construirii socialismului, poporul bulgar a obţinut în cei 14 ani scurşi de la eliberare succese uriaşe, ce n-ar fi fost cu putinţă sub vechile orînduiri. Dintr-o ţară înapoiată, Bulgaria a devenit azi un stat cu o industrie înfloritoare. Agricultura, care păşeşte din plin pe drumul colectivizării, obţine pe zi ce trece succese tot mai importante. Traiul oamenilor muncii devine mereu mai îmbelşugat, ştiinţa şi cultura pătrund pînă în cele mai îndepărtate cătune.

Şi lumina vieţii noi, pe care prietenii de peste Dunăre şi-au făurit-o în frunte cu comuniştii şi avînd sprijinul generos şi frăţesc al Uniunii Sovietice, încălzeşte tot mai puternic an de an...

VIAŢA UZINEI

Cu multe zeci de ani în urmă, la Pernik (azi Dimitrovo), nu departe de Sofia, a luat fiinţă un atelier mecanic cu cîţiva lucrători. Puţine s-au schimbat de-a lungul vremii: condiţiile primitive de muncă au rămas, pînă la eliberare, aproape aceleaşi. Regimul democrat-popular din Bulgaria a transformat însă „vechitura" de la Pernik într-o fabrică mare, cu aparataj complex, cu sute şi sute de muncitori. O adevărată uzină modernă, care produce utilaj minier, maşini forestiere şi turbine electrice. Mecanisme preţioase, care altădată se importau cu bani grei din străinătate.

★

Despre chipul minunat în care lucrează muncitorii uzinei din Dimitrovo, se ştie pretutindeni: grăieşte singură calitatea maşinilor produse de ei. Şi aşa cum pretutindeni pe meleagurile Bulgariei Partidul Comunist, guvernul au asigurat oamenilor muncii un trai fericit şi metalurgiştii dimitroveni se bucură de o viaţă la care n-ar fi visat nicicînd lucrătorii vechiului atelier din Pernik. Aceia locuiau în cocioabe dărăpănate. Pentru metalurgiştii de azi s-a construit, în preajma fabricii, un adevărat orăşel de vile, albe şi însorite, cu trei etaje. Fabrica are o cantină mare, curată, unde în afara meniului obişnuit, gustos şi substanţial, se servesc încă cinci meniuri dietetice diferite. Există de asemeni un spital propriu al uzinei, cu medici, dentişti, infirmiere.

★

Clubul, mai cu seamă, e mîndria uzinei. Directoarea lui, Emilia Dalceva, l-a transformat într-un adevărat institut de artă. În afara bibliotecii şi a cinematografului, există aici o formaţie teatrală de amatori şi un cor. Dar nu un cor ca oricare altul. Pregătindu-se temeinic, membrii lui au prezentat anul acesta, pentru locuitorii oraşului, un spectacol de operetă care s-a bucurat de mult succes. Clubul are bucurii şi pentru cei mici. Peste şaizeci de copii ai muncitorilor iau aici lecţii de pian, de acordeon, de vioară. Şi cîtă emoţie şi fericire pentru micii artişti cînd vreunul dintre ei prezintă în faţa unui public „serios" primul său recital...

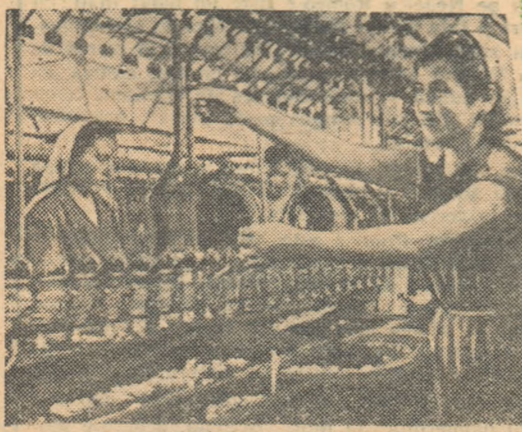
Cifre şi fapte

● În anul 1957 a fost construită prima centrală hidroelectrică subterană din R. P. Bulgaria, cu o capacitate de 30.000 KW.

● În cursul celui de al doilea plan cincinal, constructorii bulgari au dat în folosinţă 8.200.000 m.p. de locuinţe. Numai în 1957 s-au construit 31.800 de case.

● Deşi Bulgaria are o populaţie de numai 7.629.254 de locuitori, în şcolile elementare şi medii sînt cuprinşi aproape 1.200.000 de elevi.

● Tirajul cărţilor tipărite în R. P. Bulgaria în 1957 atingea 21.000.000 de exemplare, iar cel al ziarelor şi revistelor 563.000.000 de exemplare.

Harnica ţesătoare Maria Hristova, de la fabrica „Sbila", îşi depăşeşte zilnic norma de lucru.

La Căminul de copii al unei fabrici: pentru albeaţa de zăpadă a feţei de masă nu e nici o primejdie. Cei mici au învăţat să mînuiască corect tacîmurile...

COPILĂRIE FERICITĂ

de TONO LAZAROV

Îmi închipuisem că, de îndată ce voi intra la Grădiniţa de copii nr. 92 din Sofia, voi fi întîmpinat de micuţi neastîmpăraţi, care mă vor întreba:

— Unchiule, tu cine eşti?

Dar era linişte. Poate că m-am sculat prea devreme. M-am uitat la ceas, şi m-am aşezat pe una din bănci. Abia atunci am putut să descopăr prin desişul copacilor locuri cu nisip, un lac mic şi un puţ artezian, o machetă de vapor şi de avion, păpuşi.

Deodată, întocmai ca păsările care apar cu cîntece şi anunţă deşteptarea pădurii, a apărut şi stolul gureş de copii pe aleile cu iarbă. Se opriră în apropiere de mine, unde se afla locul lor preferat de joacă. Imediat începu o mare şi neobişnuită „construcţie". Ce anume se clădea, numai „constructorii" puteau spune.

M-am adresat tinerei învăţătoare Ţvetanka Anghelova.

— Doriţi să aflaţi tainele noastre? — zîmbi învăţătoarea. Bine... Apoi începu să vorbească, dar ochii ei erau în permanenţă îndreptaţi spre copiii care se jucau. Orice se poate întîmpla — spuse — de aceea trebuie să-i am în faţa ochilor, în tot momentul... Dimineaţa, copiii vin pe la şapte şi jumătate. Începem cu gimnastica. După aceea urmează o gustare. După gustare, ca şi pentru ceilalţi oameni muncitori, începe şi pentru noi activitatea. Prima oră de predare are loc în clasă, iar apoi venim aici, la locul de joacă. Obosim şi, bineînţeles, flămînzim foarte repede. De aceea ne-am obişnuit să luăm masa înainte de douăsprezece. După masă urmează totdeauna un somn odihnitor, de trei ore.

Un „constructor" blond, cu ochii albaştri, se apropie serios:

— Vă rugăm să vedeţi ce frumos palat am construit...

După ce am făcut cunoştinţă amănunţită cu „marea construcţie", „inginerul şef" Krasimir ne spuse că în acest palat vor trăi copii, numai copii. Nici într-un caz vreun împărat sau vreun bogătaş, după cum se arată în poveşti.

Dar Ludmila şi Katea nu cred că „construcţia" palatului este mai interesantă decît cîntecele şi dansurile. Învîrtindu-se într-un dans zglobiu, ele cîntă:

„Noi sîntem albine cu aripi uşoare,
Zburăm din floare în floare.
Pe noi ne îndrăgesc copiii,
Fiindcă le pregătim miere".

Deodată, înflăcărata Katea bătu din palme:

— Vai, cîmpul experimental!

Toţi copiii îşi îndreptară privirile spre locul unde Katea îşi pironise ochii.

— Vedeţi ce putem noi? Am semănat şi am cultivat toate acestea ca nişte adevăraţi cooperatori: floarea soarelui, porumb, căpşuni...

Şi apoi din nou cîntece, din nou rîsete, din nou jocuri. Zboară orele mai grozav decît în poveştile fermecate.

Copilărie fericită, fără griji. Acum copiii au tot ce le trebuie: şi bucurie, şi visuri şi multă, multă fericire.

Știință

Pămîntul și învelișurile lui

CORIOLAN STOICA
geolog
Laureat al Premiului de Stat

Oare planetele să aibe și ele viață ? Se pare că da, din moment ce iau naștere și îmbătrînesc. Lungă și complicată trebuie să fie viața lor, cînd te gîndești cît de mare le este familia ! Pe lîngă cele nouă planete din sistemul solar, pe lîngă enorma „pulbere cosmică" nevăzută, atît de răspîndită în spațiul ceresc, mai sînt încă 28 de sateliți care se învîrtesc în jurul planetelor. Planetele mari ca Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun, a căror forță de atracție este mare, au în jur o atmosferă care conține pe lîngă celelalte gaze mai grele și hidrogenul un gaz foarte mobil (ușor). Planetele mai mici ca Venus, Pămîntul și Marte au puterea de atracție mai mică și nu rețin hidrogenul în jurul lor. Acesta se risipește în spațiul interplanetar. Atmosfera din jurul acestor planete este alcătuită din gazele mai grele, cum sînt acidul carbonic, oxigenul și azotul. Venus are atmosfera formată aproape numai din gazele grele ale acidului carbonic. Nu s-au observat pînă acum urme de oxigen. Deși, ca mărime, Venus este foarte apropiată de dimensiunile Pămîntului, lipsa de oxigen și condițiile nefavorabile de temperatură n-au permis dezvoltarea vieții. Pe pămînt însă temperatura mai favorabilă a făcut posibilă apariția și dezvoltarea vieții. Vegetația care s-a dezvoltat a fixat acidul carbonic prin utilizarea lui în asimilația clorofiliană și a eliberat oxigenul necesar vieții.

Asemănări mai mari există între atmosfera Pămîntului și aceea din jurul planetei Marte. Iarna apar pe planeta Marte pete albe de zăpadă iar vara sînt înlocuite cu pete de culoare verzuie închisă, datorită vegetației. Aceasta arată prezența oxigenului și a vaporilor de apă pe planeta Marte. Sateliții și celelalte corpuri mult mai mici din cosmos nu pot reține în jurul lor nici gazele mai grele. Nu au deci atmosferă. Vă întrebați poate:

— Luna are atmosferă ? Nu. Din cauza aceasta, pe Lună nu se observă nori și nu se văd pete de vegetație ca pe Marte. Din lipsă de atmosferă, pe Lună totul e rece și pustiu.

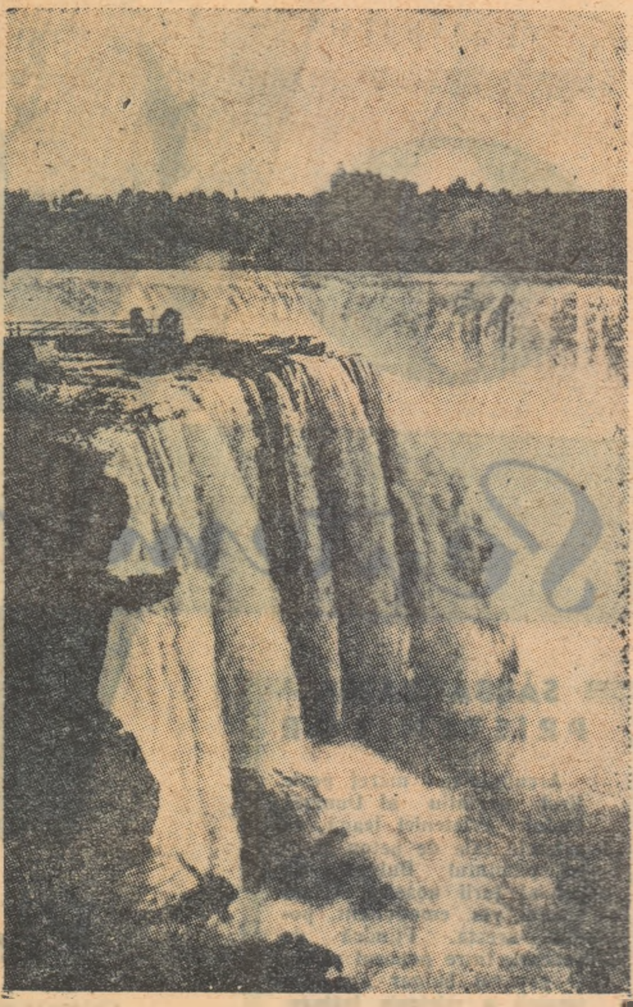
Pe Pămînt, sub învelișul de atmosferă urmează pătura apelor, hidrosfera, care spre poli și în munții înalți se completează cu cele două calote glaciale, sau cu pătura zăpezilor permanente. Oceanele și mările se întregesc cu apele rîurilor, ale lacurilor și apelor subterane, care asigură continuitatea lor pe toată suprafața globului.

O altă haină a pămîntului este formată din țesătura de plante și animale atît pe uscat cît și pe ape. Aceasta nu este altceva decît biosfera. Gîndiți-vă la întinsele păduri ecuatoriale, la cele din zonele temperate sau boreale, tundra, stepele de pe uscat și algele marine; animalele din ape și de pe uscat. Închipuiți-vă sumedenia de plante și animale microscopice de tipul algelor, ciupercilor, bacteriilor. Numai într-o treime de litru de apă de mare, aproape de Capul Bunei Speranțe, s-au numărat 8000 de milioane de diatomee (plante microscopice unicelulare) și 1300 milioane de ouă de pește. S-ar putea spune că pătura de apă de la suprafața mării e un fel de gelatină vie. Viețuitoarele microscopice sînt acelea care transformă solul de la suprafața continentelor într-un aluat viu. Un singur gram de sol are peste 10.000 de milioane germeni de viață.

Învelișurile de la suprafața scoarței pămîntului nu sînt la fel de groase, chiar dacă le-am considera extinse uniform pe toată suprafața globului. Astfel, dacă am reduce atmosfera la un înveliș cu densitatea de la nivelul mării, grosimea ei ar fi de 8000 m ; apele egal distribuite pe glob, ar forma un înveliș gros de 3000 m, iar biosfera, învelișul viețuitoarelor, dacă ar fi întinsă ca o pătură continuă și uniform de groasă, ar reprezenta o pieliță subțire de abia 5 mm. Și totuși, datorită viețuitoarelor din aceasta din urmă pătură, în natură se formează masivele de calcare construite de corali și alte viețuitoare, importante zăcăminte de cărbuni și zăcăminte de petrol și gaze.

Față de părțile superioare ale atmosferei, unde stăpînește liniștea, față de interiorul Pămîntului, unde fenomenele se petrec în timp geologic — sute de mii de ani, — biosfera este într-adevăr teatrul celor mai active schimbări în materia planetei.

Materia din interiorul pămîntului îmbracă și ea diferite forme de care vom vorbi altă dată.

Printre cele mai mari căderi de apă din lume se numără cataractele Niagarei (în fotografie) care unesc lacurile Erie și Ontario (America de Nord), cataractele Victoria din Africa și cataractele Ignassu din Argentina.

Cataractele Niagarei în formă de potcoavă au o cădere liberă de 50 m, deplasînd o imensă cantitate de apă.

Numele de Niagara provine de la cuvîntul indian care înseamnă „tunetul apelor", dovedind astfel zgomotul extraordinar al acestei uriașe căderi de apă.

ULTIMELE ȘTIRI • ULTIMELE ȘTIRI

● În etapa a II-a a campionatului categoriei A, la fotbal, echipele care au jucat „acasă" au cîștigat. Numai Dinamo București a „smuls" un punct la Petroșani în întîlnirea cu echipa locală, Jiul. Scor final : 1—1. Alte rezultate : C.C.A.—Știința Timișoara 2—0; Dinamo Bacău-Petrolul Ploești 2—1 ; Steagul Roșu-Rapid 3—2.

● La Poznan, cu prilejul campionatului european de canotaj academic, canotorii noștri au cucerit medaliile de argint la probele de 4+1 și 4 fără cîrmaci.

● Turneul final al probei de sabie din cadrul campionatului mondial s-a soldat cu un strălucit succes al scrimerilor sovietici care au ocupat primele două locuri. Campion mondial a devenit trăgătorul Rîlski, urmat de Tișler, ambii cu cîte 5 victorii. Medalia de bronz a revenit polonezului Twardokens.

La Köln, ștafeta germană de 4×100, alcătuită din Steinbach, Lauer, Futterer, Germar a parcurs distanța în 39.5 sec., egalînd recordul mondial al probei și stabilind un nou record european.

SPORT

Fază din meciul de baschet dintre echipele „Progresul" București — „Voința"-Satu Mare, desfășurat duminică pe terenul din parcul „Dr. Staicovici" din Capitală.

TURUL CICLIST AL R.P.R.

A devenit o tradiție ca în fiecare an, înainte de încheierea sezonului sportiv de vară, să se organizeze „Turul ciclist al R.P.R.".

Anul acesta competiția se va desfășura între 6—14 septembrie. În rîndurile care urmează, vă vom reda cîteva amănunte în legătură cu „Turul ciclist al R.P.R." ediția 1958.

● *În acest an traseul măsoară 1237 km împărțiți în opt etape. După două zile de la pornire, cicliștii vor avea o zi de odihnă la Lacul Roșu.*

● *Pentru stimularea cicliștilor și pentru dinamismul întrecerii, se organizează în orașele Urziceni, Buzău, Rîmnicu Sărat, Bacău, Piatra Neamț, Cluj, Huedin, din nou Huedin, apoi Aiud, Alba-Iulia, Sebeș, Sinaia, Cîmpina și Ploești — sprinturi (în afara celor finale).*

● *Etapa a treia, Tg. Mureș—Reghin—Tg. Mureș, se dispută individual, contra cronometru, pe o distanță de 50 km.*

● *Ca și în ceilalți ani, cei mai buni cățărători își vor disputa întîietatea în următoarele puncte : Feleac, Huedin și Piatra Craiului (etapa a IV-a), Piatra Craiului, Huedin (etapa a V-a), Feleac, Apold (etapa a VI-a), Perșani (etapa a VII-a) și Predeal (etapa a VIII-a). Punctajul va fi următorul : 5-3-2-1. La Feleac și Apold punctajul va fi dublu.*

„Eroul zilei"

Îl cunoașteți pe Nedelcu Romeo ? Este un băiat înalt, cu părul tuns scurt și fața mereu zîmbitoare. Nici eu nu-l cunoșteam pînă mai zilele trecute. Romică activează la cercul de atletism de la Palatul pionierilor. Să nu credeți, cumva, că l-am cunoscut în timpul vreunui concurs de atletism, ci cu prilejul concursului „Zboară mingea peste plasă", organizat de Radiodifuziunea romînă.

Împreună cu alți colegi de cerc făcea parte din echipa „Elanul". Echipa adversă se numea „Saltul" și era alcătuită din pionieri de la cercul de gimnastică.

Și cum vă spuneam, Romică este atlet. Sare în lungime 5,50 m, 1,65 m. în înălțime și peste cîteva zile va începe să se antreneze la săritura cu prăjina. Numai voleibalist nu-l știa nimeni. Însă, cînd a aflat de concurs, băiatul a început să se intereseze în stînga și-n dreapta despre o sumedenie de lucruri : la ce concursuri internaționale a participat echipa de tir a Palatului, ce mari șahiști au vizitat Palatul, cîte cercuri sportive are el, cînd s-a desfășurat prima ediție a „Cupei Scînteii pionierului" la înot... Aceasta, deoarece partea teoretică a concursului avea ca temă „Sportul la Palatul pionierilor din București".

Apoi, a început să se antreneze la volei. Jucase și la școală, dar prea puțin. A întîmpinat destule greutăți. Nu știa să paseze precis, uneori servea prea tare, alteori prea încet. Dar nu s-a lăsat. Pînă la urmă a învins. Și greutățile — dar și pe adversari. Pe aceștia din urmă i-a învins mai ușor decît se aștepta. Cu toate că la proba teoretică el obținuse cel mai mare număr de puncte, totuși, pe echipe, echipa sa a pierdut... Scorul : 19—15 pentru „Saltul". La volei, însă, situația s-a schimbat. Jucînd mai legat, cu pase precise și servicii puternice echipa „Elanul" a cîștigat meciul cu 3—1 și, totodată, concursul. Victoria s-a datorat și lui Romeo, care a știut să conducă bine echipa atît prin sfaturile date în momentele cele mai grele cît și prin exemplul personal. Un adevărat „erou al zilei" cum l-a numit — în glumă — un coleg de cerc, în momentul în care primea premiul pentru cel mai mare număr de puncte realizat !

E. D.

FESTIVALUL ȘI CONCURSUL INTERNAȚIONAL

Incepînd de azi capitala patriei noastre găzduieşte Festivalul internaţional „George Enescu" precum şi primul concurs internaţional închinat memoriei acestui mare muzician romîn. Concursul cuprinde trei secţii: vioară, pian, şi o secţie specială consacrată interpretării Sonatei a III-a pentru vioară şi pian de George Enescu.

Din juriul concursului fac parte pe lingă personalităţi muzicale de frunte ale ţării noastre, şi numeroase personalităţi din străinătate, printre care Pavel Serebreakov (U.R.S.S.); Monique Haas (Franţa); Claudio Arrau (Chile); Halina Czerny Stefanska (R. P. Polonă); Andrei Stoianoff (R. P. Bulgară); Carlo Zecchi (Italia) Yehudi Menuhin (S.U.A.); David Oistrach (U.R.S.S.) etc.

In afara tinerilor noştri interpreţi de frunte, la concurs s-au mai înscris numeroşi violonişti şi pianişti din multe ţări ale lumii, interpreţi care iubesc şi cinstesc memoria marelui nostru muzician George Enescu.

PAVEL KORCEAGHIN — COPILUL REVOLUȚIEI

Tînărul comsomolist Pavel Korceaghin, eroul minunatului roman „Aşa s-a călit oţelul", a devenit de multă vreme întruchiparea fidelă a entuziasmului şi generozităţii tineretului revoluţionar, a minunatului tineret sovietic. Destinul eroic a lui Pavka este destinul generaţiei care a înfăptuit Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, al celor care au construit măreţul stat sovietic este destinul celor care, ca şi Pavka, şi-au putut spune revăzîndu-şi munca şi lupta:

„Nimic nu-i mai scump pentru om decît viaţa. Ea trebuie trăită astfel încît în faţa morţii să poţi spune: toată viaţa şi toate puterile mi le-am închinat celui mai minunat lucru din lume, luptei pentru eliberarea omenirii".

Sub steagul roşu al revoluţiei proletare, Pavel Korceaghin este prezent mereu în primele rînduri, în Armata Roşie luptînd cu eroism împotriva gărzilor albe şi a intervenţioniştilor, sau mai tîrziu, după înfrîngerea contrarevoluţiei, activînd neobosit pe frontul construcţiei socialiste. Tot ce face, tot ce simte şi gîndeşte, totul este închinat măreţei lupte pentru eliberarea omenirii. Nimic nu-l poate doborî pe neînfricatul comsomolist; nici rănile căpătate în luptă nici boala necruţătoare care-l loveşte mai tîrziu, orbindu-l şi paralizîndu-l. Ţintuit la pat de nemiloasa boală, Pavka găseşte şi acum resurse uimitoare şi continuă să fie mai departe folositor revoluţiei, partidului care l-a crescut şi l-a educat. Cu totul emoţionantă este în destinul lui Pavel Korceaghin asemănarea cu destinul autorului cărţii, N. Ostrovski, care, orbit şi paralizat de rănile căpătate în timpul luptei împotriva contrarevoluţiei, scrie „Aşa s-a călit oţelul".

Nepieritoarea figură a lui Pavel Korceaghin i-a îndemnat pe tinerii regizori sovietici să realizeze un nou film după romanul „Aşa s-a călit oţelul", film în care s-au străduit să redea minunatul suflet al omului nou, care îşi închină toate puterile luptei pentru binele omenirii.

Deosebit de semnificativ se termină filmul aducînd în faţa spectatorilor portretul lui Pavka şi mesajul său triumfător, adresat tuturor generaţiilor de noi luptători devotaţi cauzei revoluţiei: „Dacă o să vă spună vreodată cineva că Pavel Korceaghin a depus armele, sau a murit, să nu credeţi! E o minciună!".

Scenă din film.

Măriuca

de vorbă cu cititorii

Dragi prieteni,

Pe masa redacţiei s-a strîns din nou un teanc mare de scrisori. Multe lucruri frumoase şi interesante îmi povestiţi voi. Iată, bunăoară, ce-mi scrie prietenul meu, Dorne Puiu, din Tîrgu-Ocna:

„Doar cîteva zile au mai rămas pînă cînd clinchetul clopoţelului ne va aduna din nou în curtea şcolii. La noi, au început de mult pregătirile, iar acum ne grăbim să ne procurăm cele necesare. La librăria de lîngă noi [illegible]rvă mare, iar vînză[illegible] nu-şi mai văd capul de treabă. Pentru a evita aglomeraţia, ei s-au gîndit ca în perioada asta să mai elibereze o sală şi astfel să mărească librăria. Cărţile trebuiau mutate repede şi atunci noi, cei de la Casa pionierilor, ne-am dus să le dăm o mînă de ajutor. Am cărat cu braţele cărţi şi rechizite care s-au pus imediat în vînzare".

Meritaţi, într-adevăr, laude pentru fapta voastră, dragă Puiu. Transmite-le colegilor tăi salutări şi cît mai multe succese în noul an şcolar. Despre un colectiv atît de harnic aş dori să aflu şi alte lucruri la fel de bune.

Dar să cercetăm mai departe scrisorile: Costea Florica din comuna Saschiz *îmi scrie, printre altele, că a reuşit la examenul de admitere.*

„Acum, spune ea, învăţ la Şcoala medie nr. 2 din Sighişoara. De mult mi-am cumpărat manualele. Vreau ca în anul ce vine să învăţ bine pentru ca să-mi îndeplinesc dorinţa de a deveni utemistă".

Sigur, nu-i uşor, Florico, să devii utemistă, dar dacă ai să înveţi cu tragere de inimă şi ai să fii o bună tovarăşă, vei izbuti. Eu îţi doresc succes deplin şi aştept să-mi mai scrii.

...Cu Pompiliu Andrei din comuna Fîntîna Domnească, raionul Tr Severin, *sînt prietenă bună. Zilele acestea, el s-a gîndit să facă o vizită redacţiei. Am discutat mult împreună şi el mi-a povestit o mulţime de lucruri din vacanţă.*

„...Acum, mi-a spus el, aşteptăm cu toţii să înceapă şcoala cînd ne vom revedea învăţătorii şi colegii. In vacanţă, am luat deseori epidiascopul de la şcoală şi am plecat cu el la uzina electrică, din satul Prunişor. Acolo l-am instalat într-o sală şi cu acest prilej am vizionat diafilmele „Tipărituri romîneşti", „Mihail Eminescu", „Mecanica" şi multe altele. In felul acesta, ne-am împrospătat cele învăţate la şcoală astfel încît acum în noul an ne va fi mai uşor..."

La plecare, Pompiliu mi-a promis că va continua să-mi scrie mereu...

MARIUCA

O faptă pionierească

Dragi pionieri,

Vreau să vă povestesc o întîmplare despre un pionier, întîmplare care m-a impresionat în mod deosebit atît pe mine cît şi pe ceilalţi tovarăşi de muncă ai mei.

In ziua de 5 august a.c. în momentul cînd am vrut să dăm cale liberă trenului de persoane 4084 am observat cu surprindere că circuitul telefonic s-a întrerupt. După cîteva insistenţe rămase fără rezultat ne-am dat seama că s-a întîmplat ceva; deci trebuiau luate măsuri cît mai grabnic. In momentul cînd ne pregăteam să plecăm pentru a afla ce se întîmplase, soseşte în fugă pionierul Pîrvu Valeriu de la Şcoala mixtă nr. 1 din Turda venit să-şi petreacă vacanţa la Năsăud. El ne-a anunţat în cîteva cuvinte despre ce era vorba: un căruţaş care căra nisip din Someş lovise un stîlp de telegraf, îl rupsese şi provocase scurt-circuitul de care noi ne dădusem deja seama şi fugise lăsînd stîlpul căzut pe linia ferată.

Fiind prin apropiere, Pîrvu Valeriu a observat toate aceste lucruri şi dîndu-şi seama că se poate întîmpla o nenorocire a alergat într-un suflet la gară să ne anunţe. In felul acesta ne-a ajutat să intervenim mai repede, să eliberăm calea ferată, să restabilim legătura cu staţiile vecine şi să nu întîrziem trecerea trenului.

Bineînţeles, căruţaşul vinovat şi lipsit de conştiinţă a fost înaintat organelor în drept.

Prin fapta sa, pionierul Pîrvu Valeriu a dovedit mult curaj, cinste, dragoste pentru oameni, a dovedit că este un pionier adevărat.

De aceea, prin această scrisoare vreau să-i mulţumesc din nou pentru fapta sa care ne-a ajutat să înlăturăm răul mult mai devreme, şi în acelaş timp, tot pe această cale, vreau să mulţumesc şi organizaţiei care l-a crescut.

C. VEZENTAN
Şeful staţiei C.F.R.-Năsăud

BUCUREȘTI

....Şi-au zis
Să facă cetatea la Bucureşci,
Că e apă de spălat
Şi cîmp mare de-alergat..."

Cîntec vechi.

Se desprinde, din fumul legendei, tremurătoarea umbră a baciului Bucur, care şi-a oprit turma aici, în colbul fierbinte al drumurilor Bărăganului, aproape de apa cîntătoare a Dîmboviţei. A trecut, de atunci, o jumătate de mileniu. Au poposit pe aceste meleaguri chervane trase de cai mici, de munte, oamenii şi-au ridicat case, la început numai din humă şi crengi, mai apoi din bîrne de stejar ori din piatră.

Oamenii au săpat fîntîni...

Au tăiat uliţe, s-au apărat de furia apelor şi le-au pus să mişte roţile, înverzite de muşchi, ale morilor...

Cetatea se înălţa, biruitoare, cu zidurile albe, şi ploile primăverii şi zăpozile iernii au găsit-o întotdeauna tînără şi nesupusă. Veneau apoi focurile... Năvăleau turcii şi podurile şi casele şi morile vechi se acopereau de flăcări. Dîmboviţa venea amestecată cu sînge în oraşul pustiit, printre cioturile negre ale bătrînilor tei, printre lespezile sparte şi cenuşa fierbinte a aşezărilor. Acolo unde auzea cîntecul copiilor, în cartierele sărace, ori peste ruinele hanurilor de popas treceau plugurile de lemn şi sămînţa încolţea în pămîntul gras, mustind de sînge.

Se înălţau apoi aripile albe ale schelelor, casele îşi urcau spre cer acoperişurile ciudate, roţile morilor se mişcau din nou, în colbul uliţelor înflorea surîsul copiilor.

Bucureşti, oraş neînfrînt.

Bucureşti, oraş al amintirilor...

Tu l-ai văzut sub zidurile tale pe Mihai Viteazul, la hanurile tale ai adăpostit armata înfrîntă a trufaşului Carol al XXII-lea, fugărită din Poltava lui Petru.

Sub zidurile tale au licărit flamurile lui Napoleon, Sub cerul tău au răsunat întîia oară viersurile Văcăreştilor şi glasul de vifor al lui Tudor!

Pe Podul Mogoşoaiei au trecut, zdrenţuiţi şi acoperiţi de răni, eroii de la Vidin şi Plevna.

La marginile oraşului, străjuind apele somnoroase ale lacurilor îşi mai înalţă şi acum ramurile, teii şi castanii sub care a trecut Eminescu...

Lespezile tale, Bucureşti, vibrează şi acum de paşii celor căzuţi la 13 Decembrie 1918. Sirena de la Griviţa răsună şi azi sub ferestre, pe sub aceleaşi ferestre pe sub care au trecut, apoi, armatele lui August.

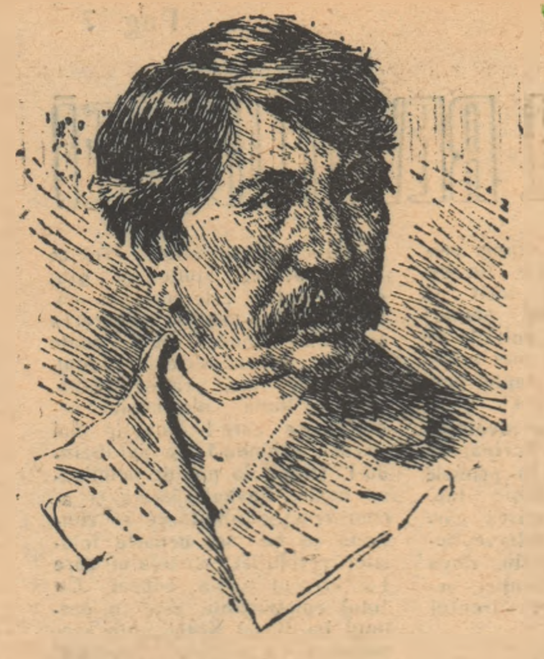
Bătrîn şi totuşi tînăr, oraşul îşi suie spre soare suliţele subţiri de marmoră ale marilor edificii, siluetele furnalelor şi cupolele arborilor singuratici. Incepe o nouă vîrstă a ta, oraş al lui Bucur.

Bucureşti, oraş al amintirilor, Bucureşti, oraş neînfrînt, ne pregătim de sărbătoarea ta şi ne cuprinde un sentiment nelămurit de dragoste, aşa cum poate că i-au cuprins pe întemeietori, atunci cînd s-au oprit aici, la răscruce de vînturi, să dureze cetatea...

„Că e apă de spălat
Şi cîmp mare de-alergat".

A trecut de atunci o jumătate de mileniu...

GHEORGHE TOMOZEI

Al. Vlahuță

„La țară, într-un cătun sărac, pe valea Similii — cu fața la drum, o casă veche acoperită cu trestie: o săliță între două odăi podite cu scînduri de stejar. în fund un iatac c-o ferestruie ce dă în livadă, pereții și bagdadiile albe, prispa lipită cu lut..."

In casa aceasta, de care-și amintea cu dragoste mai apoi, s-a născut Alexandru Vlahuță, in comuna Pleșești-Tutova, in toamna anului 1858. Despre anii copilăriei, poetul a spus: „O, copilăria mea a fost tristă, așa de tristă, că n-aș vrea s-o mai trăiesc aievea..."

A făcut liceul la Bîrlad, ducînd o existență modestă, pînă in 1879 cînd a intrat în învățămint și mai apoi în avocatură, la Tîrgoviște. Indrăgostit de istoria și cîntecele poporului, călător pasionat, poetul a dus o viață de muncă intensă. Intemeietor a multor publicații literare, Vlahuță a desfășurat, pe lîngă o timpurie activitate poetică, o intensă muncă publicistică.

In poezia sa, poetul a cîntat frumusețea vieții, meleagurile țării, a adus laude simplității, statorniciei și muncii. De obicei duios și sfătos, încărcat de gingășii și moliciune, versul lui Alexandru Vlahuță a răsunat, neobișnuit de puternic, in vestita poezie „1907", in care condamnă monarhia pentru monstruoasa crimă săvirșită asupra țăranilor răsculați.

„Minciuna stă cu regele la masă,
Dar asta-i cam de multicel poveste,
De cînd sînt regi, de cînd minciuna este
Duc laolaltă cea mai bună casă..."

Vibrează în aceste versuri mînia dreaptă a poporului subjugat. Tot un poem poate fi considerat și „România pitorească", jurnal de călătorie în care freamătă apele și brazii cu crestele veșnice și scînteiază frunțile de piatră ale munților țării.

Prin revistele „Vieața", pe care a condus-o împreună cu V. A. Urechia între 1893—1896 și „Semănătorul" unde a împărțit funcția de director cu marele Coșbuc, Vlahuță a luptat pentru o literatură care să oglindească viața cu bucuriile și tristețile ei, o literatură care să ajungă la popor și nu în saloanele boierești.

El s-a ridicat împotriva „stricătorilor" de limbă și a opus limbajului pompos și franțuzit al boierimii, graiul simplu al poporului, graiul în care s-au scris „Cîntarea Romîniei" și „Miorița". In poezia sa, Vlahuță făcea dovada acestei simplități, ca în versurile acestea, desprinse din poezia „Cuvîntul":

„Te-atinge doar și tu — o biată clipă
Ce tremură-ntre două veșnicii,
Privești de sus a lumilor risipă
Și toată-a lor zădărnicie-o știi..."

Prieten cu Eminescu, Vlahuță a purtat pînă la moarte o dragoste nețărmurită pentru marele poet. Adesea cuprins de tristețe, niciodată înfrînt, Vlahuță a dovedit o neobișnuită energie și s-a făcut iubit de către oamenii simpli cărora le-a închinat toate paginile sale.

La o sută de ani de la nașterea sa, poporul nostru cinstește memoria unui mare fiu al țării, care a îmbogățit grădina literaturii noastre cu flori noi, fără vestejire...

TOMA GHEORGHIU

cartea cu ochi albaștri

Fragmente din romanul cu acelaşi nume de OCTAV PANCU-IAŞI

(Continuare din nr. trecut)

Andrei se apropie:

— Cum să mă joc cu tine?

— Așa: eu sînt căruțașul și tu calul. Eu te mîn și tu mă tragi.

— Și eu... eu să nu fiu de loc căruțaș?

— Ba, o să fii și tu. Zece drumuri pînă la șoseaua națională și înapoi sînt eu căruțaș și tu cal, și pe urmă un drum ești tu căruțaș și eu cal.

— De ce nu juma'-juma'?

— Ai vrea tu! Sîc! Dar cărutul e al meu. A dat tata pe el parale, nu surcele. Am dreptul să mă plimb eu mai mult. Ei, vrei așa?

Deși lui Andrei i se păru nedreaptă socoteala lui „Găzuță", se învoi totuși. Un drum o să fie și el căruțaș! E bine și un drum!

Își trecu frînghia pe după subțiori și începu să tragă cărutul și pe „Găzuță" în cărut. Căldură mare. Zăduf. Trăgea și năduşea. Un drum... două... cinci... Năduşea și trăgea.

Poate că Andrei-calul s-ar fi oprit, dacă „Găzuță"-căruțașul l-ar fi lăsat:

— Dii, gloabă! Dii, ține înainte!

Șase drumuri... opt... zece!

— Acum schimbăm. Sînt eu căruțaș! se înveseli Andrei, uitînd dintr-o dată oboseala.

— Eu nu mai vreau să ne jucăm! Mă duc acasă. Mă așteaptă tata. Iar la privirea îngrozită a lui Andrei, răspunse: Dacă nu mai vreau nu mai vreau! Ce-o să-mi faci?

Chiar așa! Ce putea să-i facă? Nimic. Îi era ciudă și-i dădură lacrimile. Și odată cu lacrimile, îi veni să-l bată pe „Găzuță". Dar cum să-l bată? „Găzuță" era mai mare, terminase a treia!

— Măi Uță, de ce nu te mai joci? Te rog! îl vorbi printre lacrimi.

— Nu mai vreau! Sîc!

„Of, Găzuță, Găzuță de ce nu sînt eu mai mare măcar cu o lună decît tine..." se gîndea Andrei.

— Măi Uță, dar dacă te mai trag eu încă de zece ori, pe urmă mă tragi și tu o dată?

— Așa mai vii de acasă. Mă prind.

Iar se înhămă Andrei-calul. Și iar începu să chiuie „Găzuță"-căruțașul. Calul însă nu se mai îndreptă spre șosea, ci în altă parte. Cu totul în altă parte: spre Bahlui.

— Ce faci, băiete? Unde mă duci? țipă „Găzuță".

Calul era cal. Auzea, pricepea, dar nu răspundea. Se opri abia la malul Bahluiului. Ieși repede din ham și împinse cărutul în apa murdară și mirosind greu... Părea că nici nu aude zbieretele lui „Găzuță"-căruțașul. Fără să se mai uite înapoi, Andrei o zbughi spre casă.

Spre seară, veni după el Dincă, băcanul. Nu-i spuse lui Andrei nimic, nu scoase o vorbuliță, nu strecură printre dinți nici o înjurătură, dar îi cără la pumni și la palme, că două zile îl ținu mătușa Aglaia cu prișnițe reci și bătu pentru el mătănii în fața icoanei. Tocmai a treia zi ieși Andrei din casă.

Venise o toamnă timpurie, luminată de un soare grăbit să plece și să încălzească alte meleaguri. Totuși, cerul nu se gîndea încă să-și îmbrace mantaua cenușie de ploaie și nici înaripatele călătoare nu se îndurau încă să părăsească tihna bălților Siretului și ale Prutului. Fiecare zi purta în ea ceva dintr-o poveste molcomă de vînătoare a lui Sadoveanu, sau ceva dintr-un vers săltăreț, din rapsodiile de toamnă ale lui Topîrceanu.

— Te duci la școală, Andrei?

— Da, mătușă...

Dar acest „da, mătușă" se adeveri a fi cel mai obișnuit „nu" din lume. O luă razna pe dealul Galații într-o zi, pe cel al Șorogarilor în alta, pe malul prietenos al Ciricului într-alta... Se gîndea ce bine ar fi dacă ar exista meserie de drumeț pe dealuri și pe maluri. „Uite, eu, Andrei Sava, aș fi foarte nimerit pentru meseria asta!". Venea acasă trudit, cu sufletul plin de încîntare și vesel că nu-l rodea cîtuși de puțin remușcarea.

— A fost greu la școală, Andrei?

— Așa și așa, mătușă...

Numai că, după vreo săptămînă, pe la ora cinei, îl vizită acasă învățătorul. Nu-i spuse nimic mătușii Aglaia: el cu școlarul Sava Andrei avea treabă.

— Măi, Andrei, tu ești un băiat bun. De ce fugi de școală? Unde ai fost toată săptămîna?

Tîrziu, băiatul răspunse:

— Pe dealuri...

— Și a fost frumos?

— Foarte! rosti Andrei din toată inima.

— Dar în pădure ai fost?

— N-am dat de păduri...

— Păcat. E o pădure strașnică la Bîrnova. Deasă, întunecoasă, abia pătrunzi în ea... Sînt și lupi!

— Acolo mi-e frică.

— Păcat. Noi mergem mîine, cu toată clasa, la Bîrnova, în excursie. Dacă ți-e frică, rămîi acasă. Dacă nu, vino la școală.

A doua zi Andrei se duse la școală. Pînă la venirea învățătorului stătu în bancă plouat și îmbufnat. Apoi plecară în pădure. Cîntară, se tăvăliră prin frunzișul moale, mîncară brînză cu ceapă, și roșii cu ceapă și cartofi copți în spuză cu ceapă. Ceapa e bună pentru... voce! Te ustură gura, o deschizi și dacă tot ai deschis-o, de ce să nu cînți? Culeseră ciuperci, ghinde, frunze brumate, flori triste de toamnă, conuri de brad. Invățătorul îl numi pe Andrei „președintele muzeului de științe naturale înființat în urma nemaipomenitei expediții în nepătrunsa pădure de la Bîrnova". Un titlu mai lung nu găsise, dar se dovedise suficient și atîta...

— E o chestiune de onoare! îi strînse mîna învățătorul, cu aerul că-i vorbește lui Mihai Viteazul înaintea bătăliei de la Călugăreni. Te numesc în funcția asta pînă la sfîrșitul anului!

— Pe cuvîntul meu că o s-o duc la capăt! răspunse Andrei și vru să mai adauge: „Dacă mint, na! Să nu mă mișc de aici", dar își făcu socoteala că deocamdată era de ajuns că-și dase cuvîntul.

Incepu să vină regulat la școală. Nu se știe însă de unde află și mătușa Aglaia de „săptămîna dealurilor".

— Va să zică m-ai mințit, împelițatule. Ce să-ți fac?

— Să mă arunci în Bahlui, mătușă.

— La primăvară, cînd o fi apa mai mare. Pînă atunci ține-te de carte...

Se ținu. Prin iarnă însă, găsind o pioneză nu avu altceva mai bun de făcut cu ea decît s-o așeze cu țeapa în sus pe scaunul catedrei. Invățătorul intră în clasă, dar cînd vru să se așeze, se răsgîndi. Toată ora ținu lecția plimbîndu-se printre bănci. In recreație, Andrei se repezi și luă pioneza.

— Era aici o pioneză. Cine a luat-o? întrebă învățătorul la începutul orei următoare.

Nu răspunse nimeni.

— Voiam să-i mulțumesc celui care a luat-o. Cel care a pus-o nu mă interesează...

Andrei se ridică.

— Aștepți mulțumiri?

— Nu... eu am pus-o...

— Și cine a luat-o?

— Nu știu...

— Ce ții în mînă?

— O pioneză...

— Bine... stai jos, dar nu pe ea!

(Va urma)

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 17.60.10 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tinarul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".